

Nogle af udvalgets spørgsmål til miljø- og energiministeren og dennes svar herpå

Spørgsmål 2:

Ministeren bedes redegøre for, om de opgaver, man med L 161 lægger i amtskommunalt regi, i stedet kan varetages i kommunalt regi, samt hvilke rationaliseringsgevinster dette vil medføre i forhold til det bestående system.

Svar:

Lovforslaget ændrer ikke i sig selv den bestående kompetencefordeling. I bemærkningerne til lovforslaget er der lagt op til, at den nærmere udformning af listen over godkendelsespligtige virksomheder og herunder den fremtidige kompetencefordeling skal forhandles nærmere i forlængelse af lovforslagets vedtagelse.

Kompetencefordelingen mellem amter og kommuner har rødder helt tilbage til 1973. I dag er det sådan, at amterne godkender virksomheder med store potentielle udledninger og virksomheder med udledninger af global eller regional betydning. Amterne er i forvejen ansvarlige for vandområdernes kvalitet og for planlægningen på regionalt niveau, herunder for lokaliseringen af virksomheder med særlige beliggenhedskrav, og er ansvarlige for VVM-vurderinger.

På den baggrund kunne man tro, at det var en selvfølge, at godkendelseskompetencen altid lå hos amtet, når en virksomhed var omfattet af VVM-reglerne. Sådan er det imidlertid ikke. Men det er der mulighed for at rette op på nu.

Med forslaget om at overføre alle de listepunkter, der foreslås omfattet af den udvidede procedure (revurdering og offentlighed), til amternes kompetence, er det primært de store landbrugsejendomme, der bliver berørt; de er omfattet af VVM-reglerne. Herudover skal de fleste andre IPPC-virksomheder og shredder anlæggene allerede godkendes af amterne.

Der er selvfølgelig ikke noget til hinder for, at den nuværende kompetencefordeling opretholdes, men så opnår man ikke den rationaliseringsgevinst, der ligger i at samle kompetencen hos én og samme myndighed i de sager, hvor der

både skal gives godkendelse og foretages VVM-vurdering.

Jeg tror, at alle parter i det lange løb vil være bedst tjent med, at kompetencen til at meddele godkendelser efter IPPC-reglerne og til at udarbejde miljøkonsekvensvurderinger efter VVM-reglerne samles hos samme myndighed. Herved spares både virksomheder og myndigheder for dobbeltarbejde.

Spørgsmål 3:

Ministeren bedes uddybe, hvorledes reglerne for godkendelse i praksis vil blive udmøntet med hensyn til fleksibilitet, bl.a. under henvisning til høringssvaret fra Danfoss, og vil der f.eks. blive behov for en ny procedure, såfremt udbringingsområdet for et jordbrugs erhverv ændres?

Svar:

Jeg opfatter spørgsmålet som delt i to selvstændige spørgsmål, hvor det første vedrører rammegodkendelserne, medens det andet drejer sig om, hvorvidt ændringer i udbringingsarealet på et godkendt husdyrbrug indebærer, at der skal gives en ny godkendelse.

Baggrunden for forslaget om at fjerne rammegodkendelserne er, at der er set eksempler på, at rammegodkendelser har været mere restriktive end en »normal« godkendelse. Omvendt er der også set eksempler på, at der til nogle rammegodkendelser er knyttet mere »løse« vilkår end til en »normal« godkendelse. Ingen af delene har været hensigten med rammegodkendelserne, og usikkerheden om, hvordan man skulle udforme en rammegodkendelse, kan nu blive fjernet, uden at det går ud over fleksibiliteten.

Lovforslaget slår derfor fast, at det er muligt at tage højde for forudsigelige produktionsændringer eller udvidelser i en »normal« godkendelse, hvis der i ansøgningsmaterialet er tilstrækkelige oplysninger til, at godkendelsesmyndigheden kan vurdere forureningsforholdene og fastsætte de relevante vilkår for de planlagte ændringer i